

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.1968, sp. zn. 1 To 267/68, ECLI:CZ:KSUL:1968:1.TO.267.1968.1

Číslo: 43/1969

Právní věta: Soud zpravidla uloží v rozsudku pachateli, kterého odsuzuje pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém v lastnictví, aby celou způsobenou škodu poškozenému nahradil sám, i když odcizené hodnoty pachatel předal zcela nebo zčásti podílníkovi. V takovém případě byla škoda způsobena výlučně pachatelem rozkrádání ještě před spácháním trestného činu podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví proto soud neuloží povinnost k náhradě škody podílníkovi ani zčásti.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 30.10.1968

Spisová značka: 1 To 267/68

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Škoda

Předpisy: 140/1961 Sb. § 132
§ 134 141/1961 Sb. § 43

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 43/1969 sb. rozh.

Soud zpravidla uloží v rozsudku pachateli, kterého odsuzuje pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém v lastnictví, aby celou způsobenou škodu poškozenému nahradil sám, i když odcizené hodnoty pachatel předal zcela nebo zčásti podílníkovi. V takovém případě byla škoda způsobena výlučně pachatelem rozkrádání ještě před spácháním trestného činu podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví; proto soud neuloží povinnost k náhradě škody podílníkovi ani zčásti.

(Usnesení krajského soudu v Ústí n. Labem z 30. 10. 1968, [1 To 267/68](#).)

Krajský soud zamítl jako nedůvodné odvolání obžalovaného A proti výroku o povinnosti nahradit škodu, uloženému rozsudkem okresního soudu v České Lípě z 25. září 1968, sp. zn. 2 T 257/68.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný A uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v

socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v ranních hodinách dne 2. 6. 1968 v K. při návštěvě telefonní manipulantky na poštovním úřadě využil její nepřítomnosti a znalostí místních poměrů a pomocí klíčů odložených na pracovním stole otevřel trezor poštovního úřadu, z něhož odcizil hotovost ve výši 47.525 Kčs ke škodě Okresní správy spojů v úmyslu využít peněz ke svému prospěchu. Byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny.

Týmž rozsudkem byl další obžalovaný B uznán vinným trestným činem podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví podle § 134 odst. 1 písm. a) tr. zák., jehož se dopustil tím, že ve večerních hodinách dne 2. 6. 1968 v Praze ve svém bytě převzal od A částku 47.500 Kčs, ačkoliv věděl, že jmenovaný tyto peníze odcizil na poštovním úřadě v K. a tuto částku mu také uschoval. Okresní soud uložil tomuto obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody v délce dvou let se zařazením pro výkon trestu rovněž do druhé nápravně výchovné skupiny a o náhradě škody rozhodl tak, že obžalovaného A uznal povinným nahradit poškozené krajské správě spojů částku 29.400 Kčs a obžalovaného B v částce 225 Kčs, oba s 3úroky od 25. 9. 1968.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání obžalovaný A, výslovně pouze proti výroku o náhradě škody. Poukázal na správnost skutkového zjištění okresního soudu, že po té, když oba obžalovaní z odcizených peněz utratili 450 Kčs, obžalovaný A celý zbytek ve výši 47.075 Kčs svěřil do úschovy obžalovanému B, od něhož si pak dalšího dne vyzvedl částku 20.000 Kčs, takže u B zůstala posléze v úschově částka 27.075 Kčs. Vzhledem k tomu, že u obžalovaného B byla při domovní prohlídce nalezena pouze částka 15.800 Kčs, je podle názoru odvolatele zřejmé, že chybějící zbytek peněz v částce 11.275 Kčs si obžalovaný B ponechal pro sebe anebo nějak zašantročil, z čehož podle názoru odvolatele dále plyne, že obžalovaný B je za škodu v této výši spoluodpovědný. Odvolatel proto navrhl, aby napadený rozsudek byl ve výroku o náhradě škody zrušen a změněn tak, že se uznává povinným zaplatit krajské správě spojů částku 18.125 Kčs, obžalovaný B sám částku 225 Kčs a oba obžalovaní pak společně a nerozdílně částku 11.275 Kčs s úroky. V dalším podání pak odvolatel navrhl provedení dalších důkazů k podpoře svého tvrzení, že chybějící částka peněz 11.275 Kčs zůstala v dispozici obžalovaného B.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek ve všech výrocích, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo a odvolání neshledal důvodným.

Okresní soud zjistil správně vinu obžalovaného A po skutkové stránce a nepochybil ani při právním posouzení skutku. Zákonu odpovídající shledal i výrok o trestu.

Námítkám odvolatele, směřujícím proti výroku o náhradě škody, nelze přisvědčit. Poškozeným, který má podle zákona proti obviněnému nárok na náhradu škody (§ 43 odst. 2 tr. ř.) je jen taková osoba nebo organizace, které byla způsobena majetková škoda trestným činem. V projednávané věci byla poškozené krajské správě spojů způsobena majetková škoda výlučně trestným činem obžalovaného A. Teprve poté, když trestný čin dokonal, předal tento obžalovaný odcizené peníze do úschovy dalšímu obžalovanému B. Pro posouzení povinnosti pachatele trestného činu k náhradě škody je nerozhodné, zda pachatekl majetkového úmyslného trestného činu teprve po jeho spáchání odcizenou věc daruje, zapůjčí nebo svěří do úschovy jiné osobě anebo jinak s věcí naloží. Takové další nakládání s odcizenou věcí může zakládat nárok pachatele trestného činu proti další osobě, nikoli však společnou a nerozdílnou odpovědnost k náhradě škody oné další osoby vůči poškozenému. Ať již tedy obžalovaný B naložil s chybějícím zbytkem peněz jakýmkoliv způsobem, odpovídá za náhradu škody poškozené krajské správě spojů výlučně obžalovaný A. V této souvislosti je nutno podotknout, že okresní soud pochybil, když co do částky 225 Kčs uznal povinným k náhradě škody také obžalovaného B. Skutečnost, že oba obžalovaní společně utratili částku 450 Kčs, je totiž nerozhodná, když se tak stalo teprve po dokonání trestného činu, jehož se dopustil odvolatel. V

důsledku toho, co bylo uvedeno, nebylo pak ani nutné provádět další důkazy navržené odvolatelem, protože tyto důkazy by v žádném případě nemohly na právním posouzení věci nic změnit. Nedůvodné odvolání obžalovaného A bylo proto nutno zamítnout.